

народополезна дейност - основател на Цариградската българска община, член на настоятелството за събиране на помощи за изграждане на български храм, епитроп на църквата „Св. Стефан“, член на Българското читалище, на Привременния съвет на Екзархията и др. чрез които българската общност в столицата на Османската империя поддържа полезни контакти с българските общини в Галац и Браила⁶. Общуването на Добрович с Неофит Хилендарски Бозвели, Иларион Макариополски, княз Стефан Богориди, братя Тъпчилещови, Гешови, Гаврил Моравенов, д-р Иван Селимински, Евлоги Георгиев, Георги С. Раковски, Йосиф Дайнелов и други изтъкнати личности на българското представителство, разширява полето за обмяна на мисли и информация, за стопанска и обществена изява, за духовен избор. С негово „иждивение са издадени „Кратка география“ от И. Андреев /1851 г./, „Последни часове от животат на император Николай Първий“ в превод на Георги Йошев /1856 г./, „Книжка за благонравието“ - превод от Христо Ваклидов /1858 г./, „Кратка всеобща история“ на Йоаким Груев /1858 г./, „История Българска“ на Гаврил Кръстевич /1869 г./ и др.⁷ Трябва да отбележим, че Димитър Добрович често прави лични дарения в книги, списания и вестници за училища, дружества и читалища⁸. В писмо до Николай Палаузов от 9 януари 1857 г. Петко Р. Славейков пише: „Добрович ходи да тича да се кара с противниците. Той е фанатик родолюбец, сиромаш при другите, но не остава надире от тях в пожертвование и в което може да послужи не милей за труда си“⁹.

Необходимо е да акцентираме на контактите на Димитър Добрович с Георги С. Раковски. Несъмнено помисълът за издаване на български всекидневник се появява и в резултата на тяхното познанство. То започва през периода, определен от Раковски в „Съдържание на житието ми“ като „Участието ми в народните работи тогава в Цариград“¹⁰. Чрез българската колония Раковски получава възможността да следи развитието на църковнонационалната борба през този важен неин етап. Някои от цариградските българи подкрепят начинанията му в книжовната сфера с финансови средства и чрез разпространението на изданията. Убеден, че най-ефикасното средство за просвещение са вестниците - „граждански и любословни“, Раковски издава през 1857 г. позив за основаване на български вестник в Европа. Той не пропуска да отбележи, че има благоволенieto на „търговци родолюбци българи“, визирайки и братя Добрович¹¹. Димитър Добрович е сред „спомощниците“ за издаването на „Горски пътник“, на „Българска дневница“, а през 1861 г. става настоятел на „Дунавски лебед“ в Цариград¹². „Той е стар и печан приятел“, „деятелен човек“ - преценява Раковски¹³. През март 1861 г. Димитър Добрович му пише: „Всичкото искусство на писателя първу да защитава